

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC.

GRIECHISCHER COURIER.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ εκδίδεται δις της εβδομάδος, την Πέμπτην και Κυριακήν. — Η τιμή της συνδρομής είναι 24 δραχ. κατ' έτος προκληρωσίαι. — Η τιμή των καταχωρήσεων είναι 30 λεπτά δια τὸν ἕνα ἢ δυο σειρίαι. — Η συνδρομή γίνεται ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν Βασιλ. Τυπογραφίαν· ἐν τῷ δὲ τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν ταχυδρομείων, καὶ ἐκτὸς ἐν τοῖς κυρίοις ἑλλησιν. Προξένους.

Le Courrier Grec paraît le Dimanche et Jeudi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 24 drach. par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres. — On s'abonne à Athènes à l'Imprimerie Royale; chez les directeurs de Postes dans l'intérieur, et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

Der griechische Courier erscheint wöchentlich zweimal, am Sonntage und Donnerstage. — Das jährliche Abonnement beträgt 24 Drachmen Vorauszahlung. — Die Insertions-Gebühr ist 30 Lepta für eine Zeile von 50 Lettern. — Man abonniert sich für Athen in der Staatsbuchdruckerei, für die Provinzen bei den resp. Postbehörden, für das Ausland bei den k. griech. Consula.

ΠΕΜΠΤΗ, 18 Νοεμβρίου.

JEUDI, 30 Novembre.

DONNERSTAG, 30 November.

— Η Α. Μ. ο Βασιλεὺς διέταξεν ἀπὸ τὴν σήμερον πένθος ἡμέρας διὰ τὸν θάνατον τῆς Α. Υ. τοῦ Δουκὸς Καρόλου τοῦ Μέλκλεμβουργ Στρελιτζ.

Ἐπομένως οἱ Κύριοι παρουσιάζομενοι εἰς τὴν Αὐλὴν θέλουν φέρει τὸ πένθιμον ἐπὶ τοῦ βραχίονος σημεῖον.

Αἱ δὲ Κυρίαι μελανόχροον μεταξωτὸν φόρεμα καὶ λευκὸν κεφαλόδεσμα.

Ἀθῆναι τὴν 15 (27) Νοεμβρίου 1837.

— S. M. le Roi a ordonné, à dater d'aujourd'hui un deuil de huit jours à l'occasion de la mort de S. A. le Duc Charles de Mecklenbourg-Strelitz.

En conséquence les Messieurs en paraissant à la cour porteront un crêpe au bras, les dames une robe de soie noire et des coiffures blanches.

Athènes, le 15 (25) Novembre 1837.

— Se. Maj. der Koenig hat wegen des Ablebens S. H. des Herzogs Karl von Mecklenburg-Strelitz eine Hoftrauer von acht Tagen anbefohlen.

Es werden desshalb die Herren, welche bei Hofe erscheinen, einen Flor am Arme, und die Damen ein schwarz seidenes Kleid und weisse Coiffuren tragen.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΑΘΗΝΑΙ, τῆ 17 Νοεμβρίου

Περὶ ἐφημεριδογραφίας καὶ περὶ τῆς ἐκ ταύτης προκύπτουσας ὠφελείας καὶ βλάβης.

Ἐπισημάντος εἰς τὴν Εὐρώπῃ τοῦ καιροῦ καὶ ὃν ἀπαιτεῖτο νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τῆς ἐποχῆς μας τὴν πολιτικὴν, τὰ ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν τοῦ 18 αἰῶνος ἐργασιῶν προκύψαντα κοινωνικὰ δόγματα, οἱ ἡμιδοκίμοι καὶ λοιποὶ σοφοὶ ἄνδρες ἠνόησαν ὅτι δι' ἑνὸς εἶδους ἀκαταπαύστου διδασχῆς αἱ ἰδέαι τῶν δημοσιευόμενων ἤθελον καταλάβει τέλος πάντων τοῦ κοινοῦ τὸ πνεῦμα.

Τὸ κηρύττειν ἐπ' ἐκκλησίας ἦτον ἀνώτερον τοῦ ταιούτου ἔργου, αἱ δὲ διδασκαλικαὶ καθέδραι εἶχον εἰς τὸ εἶδος τῶν ἐρηδῶν καὶ πολὺ περιορισμένον τὸν λόγον, ὅθεν ἀπαιτεῖτο νὰ εὐρεθῆ ἄλλος τρόπος κηρύξεως, μετεγούσης συγχρότως καὶ τῆς ἱερᾶς διδασχῆς διὰ τῆς ἰσχύος τῆς πέποιθήσεώς του, καὶ τῆς διδασκαλικῆς καθέδρας διὰ τῆς λογικῆς του δυνάμεως· τότε ἀπεκάλυψεν ἡ ἐφημεριδογραφία τὸ μυστήριον τῆς ὠφελείας τῆς ἐν μέσῳ τῶν ὀργάνων τὰ ὅποια ἔχουσιν οἱ ὀδηγοὶ τῶν κοινωνιῶν, διὰ νὰ ἐνεργώσιν εἰς τῶν λαῶν τὰ πνεύματα.

Περὶ τὸν εἶναι νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐνταῦθα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν προόδων ὅσας ἔκαμεν ἡ ἀνθρωπότης ἐκ τῆς ἰσχύος τοῦ περιοδικοῦ τύπου. Ἡ ἱστορία ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης μαρτυρεῖ τοῦτο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα κανεὶς θεοβίως δὲν ἀγνοεῖ ὅποιαν ἐπιρροὴν ἔχουν αἱ ἐφημερίδες· ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς κοινωνίας. Εἰς τὰς παρούσας ὁμως περιστάσεις κρίνομεν καταλληλὸν νὰ διεξώμεν πόσον εἶναι ἀπυλῶτως ἀναγκαῖον εἰς τὴν εἰρηλικὴν καὶ τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν κοινωνίας εἰνός, νὰ ὑποτάσσονται καὶ αἱ ἱερώταται αὐτῆς δυνάμεις, εἰς τῆς συνέταξιν, τῆς προνοίας καὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ συνθέτου, τὰ ἑσπῶν διευθύνει τὴν γενικὴν κίνησιν, γρηγομεύει ὡς κέντρον καὶ ὑποστηρικτὴ εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς δημοσίου ἐνεργητικότητος, καὶ πρέπει νὰ ἴναι πάντοτε τῆς ἐλευθέρσεως ἡ ψυχή.

Ἐρρήθη παλαιῶς ὅτι ἡ ἐφημεριδογραφία ὁμοιάζει μὲ κοπτερόν ἐργαλεῖον τὸ ὅποιον εἰς τὰς χεῖρας ἀνδρῶν μὲν φρονίμων καθίσταται ἐπωφελὲς καὶ ἐξαιλεῖ τὰς κακὰς εἰσεις καὶ τὰ ἐλαττώματα μᾶς κοινωνίας, εἰς τὰς χεῖρας ἀνδρῶν δὲ ἀνοήτου πληγώνει ἰδιακρίτως καὶ προσβάλλει ἐπίσης τὰς ἱερωτέρας ἀρχάς, καὶ τὰς ἐπιβλαβετέρας προλήψεις καὶ ἀπάτας. Τὸ ποιοῦτον ἀξίωμα ἐκφράζει τρανωτάτην ἀλήθειαν, τὴν ὅποιαν οἱ Κυβερνῶντες φανταζόντου ἐνίοτε μεγαλητέραν παρ' ὅτι εἶναι, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν ἤθελον εἶσθαι εὐχῆς ἔργον ἂν αἱ κυβερνῶμενοι συνηθίζοντο κατ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν. Αἱ πολιτικαὶ σήμερον περιστάσεις τῆς Ἑλλάδος μᾶς ἀποδεικνύουσιν ὅτι οἱ ἔχοντες εἰς τὴν διαχρῆσιν τῶν τῶν τύπον λησμονοῦσι παλαιὰς τὸν γρηγοτήρα τὸν ὅποιον εἶναι ἐνδεδυμένοι, καὶ τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ὀφείλουσι νὰ ἐκτελέσωσι. Καὶ μὲλον ὅτι εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τις κακὸν τι ἤθελον εἶσθαι ἄτοπον νὰ ἀφανίσῃ ἄλλο ὑφιστάμενον καλόν, εἶναι ὁμως ἐπίσης ἀναντίρρητον ὅτι μᾶς Κυβερνήσις ἤθελε παρεκτραπῆ τοῦ προορισμοῦ τῆς ἀνίσως δι' εἰ-

INTERIEUR.

ATHÈNES le 29 Novembre

Du journalisme, de ses avantages et de ses inconvénients.

Lorsque le temps fut venu, en Europe, d'appliquer à la politique de notre époque, les doctrines sociales qui résultèrent des travaux philosophiques du 18ème siècle, les moralistes et les savans sentirent que c'était par une sorte de prédication continue, que leurs idées devaient se populariser et s'emparer, à force de persistance, de l'esprit public. L'apostolat religieux avait, pour cette oeuvre, trop de sublimité, la chaire des écoles avait trop de sécheresse dans ses formes, il fallut donc trouver un moyen de prédication qui participât, en même temps, et de l'apostolat par sa force de conviction, et de la chaire par sa logique. C'est alors que le journalisme révéla le secret de son importance, parmi les organes que possèdent les directeurs des sociétés, pour opérer sur les masses.

Il est superflu de s'arrêter ici à rechercher combien de progrès se sont accomplis pour l'humanité par la puissance de la presse périodique; l'histoire de l'Europe entière est là pour les constater, et ce n'est pas en Grèce qu'on ignore l'influence des journaux sur l'intelligence populaire; mais dans les circonstances présentes nous ne pouvons laisser échapper l'occasion de montrer combien il est indispensable au développement paisible et normal d'une société, que ses facultés, même les plus saintes, soient, dans leur exercice, subordonnées à l'élément de sagesse, de prévoyance et de conservation, qui dirige le mouvement général, qui sert de centre et d'appui à toutes les branches de l'activité commune, et qui doit toujours être l'ame des gouvernements.

Le journalisme, a-t-on dit souvent, le journalisme ressemble à un instrument tranchant, qui sert, dans les mains d'un homme sage, à élaguer les vices et les défauts d'une société, mais qui entre les mains d'un insensé, blesse à tort et à travers, et porte ses atteintes aussi bien, sur les principes les plus sacrés, que sur les préjugés et les erreurs les plus nuisibles. Cette maxime traduit une importante vérité, dont les gouvernans s'exagèrent quelques fois la consistance, mais dont il serait cependant à désirer que les gouvernés sentissent toute la portée. Les circonstances dans lesquelles nous vivons politiquement en Grèce, nous prouvent, que souvent ceux qui ont la presse à leur disposition, oublient le caractère et le ministère dont ils sont investis, et quoiqu'il soit vrai que pour détruire

INLAND.

ATHEN den 29. November.

Ueber Journalismus, dessen Vortheile und Nachtheile.

Als für Europa der Zeitpunkt gekommen war, wo auf die Politik unserer Zeit die sozialen Doctrinen angewendet werden sollten, welche ein Ergebniss der Forschungen des 18. Jahrhunderts waren, da fühlten die Moralisten und andere Gelehrten, dass ihre Ideen durch eine Art fortgesetzter Lehre sich popularisiren und des öffentlichen Geistes nachhaltig sich bemächtigen müssten.

Das religiöse Apostolat war für eine solche Bestimmung zu erhaben, der Katheder aber mit zu viel Formlichkeiten u. Beschränkungen umgehen, als dass er diesem Zwecke vollkommen Genüge geleistet hätte. Es musste ein anderer Weg für die Verkündigung der politischen Doctrinen aufgefunden werden, der mit der Ueberzeugung des Apostolats die Logik des Katheders verband.

Da entdeckte der Journalismus das Geheimniss seiner Bedeutsamkeit in Mitten der Organe, welche die Leiter der Gesellschaft besitzen, um ihren Einfluss auf die Massen auszuüben.

Es ist überflüssig, hier bei der Betrachtung der Fortschritte zu verweilen, welche die menschliche Gesellschaft durch die Gewalt der periodischen Presse gemacht hat. Die Geschichte von ganz Europa beweist diese Wahrheit, und in Griechenland verkennt gewiss Niemand den Einfluss, welchen die Journale auf die Volks-Intelligenz ausüben. Bei den gegenwärtigen Verhältnissen aber halten wir es für zeitgemäss, auseinanderzusetzen, von welcher unabwieslicher Nothwendigkeit für die friedliche und normale Entwicklung der Gesellschaft es ist, dass selbst ihre heiligsten Kräfte dem Elemente der Klugheit, der Vorsicht und der Erhaltung sich unterordnen, dem Elemente, welches der allgemeinen Thätigkeit die zweckmässigste Richtung giebt, welches das Centrum und die Stütze aller Zweige der öffentlichen Thätigkeit ist, und immerdar die Seele des Gouvernements bildet.

Der Journalismus, hat man häufig gesagt, gleicht einem scharfen Werkzeuge, welches in der Hand eines verständigen Mannes die Fehler und Gebrechen einer Gesellschaft ausmerzt, aber in den Händen eines Unverständigen ohne Unterschied die heiligsten Prinzipien wie die schädlichsten Vorurtheile und Irrthümer angreift.

Dieser Satz enthält eine unumstößliche Wahrheit, welche die Regierungen manchmal noch tiefer eingreifend und umfassender sich vorstellen,

δικά συμφέροντα και φαντασιώδεις ελευθερίας ήθελαν ανεχθή μέχρι της αναίδειας της εφημεριδογραφίας την απολασίαν, και αν εγκατέλιπε χωρίς υπερασπίσεως την ελευθερίαν και τα συμφέροντα των μιν, ενδίδουσα εις τας παραλόγους επιθυμίας και τας απαιτήσεις των άλλων. Αρκεί εις παρομοίας περιπτώσεις να φέρωσι κατά νουν οι διέποντες εν έθνος ότι δεν πρέπει να τὸ αφίνωσι να πίπτη από μίαν εις άλλην υπερβολήν, και τότε κινήεις δεν έχει το δικαίωμα να τους μεμφή, καθότι εκπληρούσιν, ότι το γενικόν συμφέρον υπαγορεύει.

Λέγουν τινές ως προς του τύπου την απολασίαν, ότι το αντιδοτον αυτης υφίσταται εις τον τύπον αυτον, και ότι είναι πάντοτε ευκολον να ανασκευάση τις ψεύδος οποιονδήποτε δι' ορθων τοσοτον παρακλυθτικην απέναντι των ατελειών της ανθρωπίνης φύσεως, και ήθικην τοσοτον υγιή, ώστε δεν δύναται τις να τον αναίρει, και ειμειθα ες εκείων μάλιχα οίτινες εκ θάβους ψυχής ευχονται να φθάση ή εποχή καθ' ήν ο τοιουτος στοχασμός θέλει δυναθῆ να έμβη εις πράξιν· άλλ' αν θεωρήση τις μίαν στιγμην την κατάστασιν εις την οποίαν ευρίσκειται ακόμη ή Ελλάδα, και αν παραβάλῃ τις αυτην με την Αγγλιαν λόγου χάριν, όπου ο τύπος απολαμβάνει την μεγαλητέραν ελευθερίαν, αμέσως θέλει εννοήσει ότι υφίστανται ανάγκαι φύσει, τοσοτον απολύτου, ώστε αδύνατον είναι να μην υποτάσσεται τις εις αυτάς. Τις Αγγλίας, προ αιώνων απολαυθάνουσης εσωτερικην και εξωτερικην ανεξαρτησίαν, ο λαός αυτης εδουλήθη να παγίωση τα άμοιβαία αυτου συμφέροντα τοσοτον σερεώς, ώστε ή Κυβέρνησις της ελαβε και αυτη ρυθμόν ως προς την διαγωγήν της και τον τρόπον με τον οποιον οφείλει να ενεργῇ επί της Αγγλικής κοινωνίας. Ολίγον την μέλει τώρα ανίσως αι εφημερίδες των Ουγγρων ή αι εφημερίδες των Τορύν μάχωνται αδιακόπως, ολίγον την μέλει ανίσως λόγου τους οπόλοι, μόνον στασιασται ήθελον προσφέρει άλλαχού, εκπρότεροντο δημοσίως δια του τύπου, ολίγον την μέλει ανίσως προγράμματα τα όποια άλλαχού ήθελον θεωρησθαι ως επαναστατικά τειχοκολλώνται καθ' εκάστην εις τος τριόδους, ολίγον την μέλει ανίσως οχλαγωγοί περιφέρονται εις τας πλατείας δημηγορούντες εν μέσω του λαου. Γνωρίζει πόσον στερεαι είναι αι βάσεις του κοινωνικου οικοδομηματος υπό του οποιου προφυλάττεται, εξεύρει ότι ουτε αι εφημερίδες, ουτε οι λόγοι, ουτε τα προγράμματα, ουτε αι δημηγορίαι δεν θέλουں κάμει ώστε εν συμφέρον να θυσιάσεται εις ολοκληρου δι' εγ' ετερον, και επομένως θαδίζει προς τον σκοπόν της, πραεία και ειρηνική εν μέσω της τοιαύτης τέρβης, του ζωηγοδυντος δηλονότι αυτην στοιχείου. Αλλά μήπως ή Αγγλία απελάμβανεν εκπαλαι την τοιαύτην των πραγμάτων τάξιν, και μήπως πριν ή φθάση εις αυτην, δεν ειμήθη εκτεθειμένη εις μυρίους περισπασμούς και δοκιμασίας; Μήπως αυτη ή Γαλλία δύναται να καυχηθῆ ότι εφθασεν εις τον αυτον ουτως ειπείν της εντελείας θαυμάου, ή και με όλας τας ελευθερίας αυτης αρχάς είναι άραγε προωρισμένη να φθάση ποτε; και αν και της Ελλάδος το μέλλον είναι προωρισμένον να διατρέξῃ το αυτὸ σάδιον, δύναται ή Ελλάδα εντός μιας ήμέρας να υπερπηδήση όσα εμπόδων τη παρενθεται, και προγράμματα δηλονότι τα όποια εβη πλούσια, μεγχαλ και ισχυρά δεν εδυνήθησαν ειρη μετ' αιώνας να υπερνικήσωσι; Τοιαυτα είναι τα ζητήματα τα όποια θελομεν καθυπαβάλλει σήμερα εις τους δημοσιογράφους μας, ζητήματα εις την έρευναν των οποίων επικαλούμεθα όλην του πατριωτισμου των την άγγλιοναιν.

(Ακολουθεί)

ΔΗΛΟΣΗΣΙΣ.

Τῆ 2 (14) Νοεμβρίου π. ε. ο Αντισυνταγματάρχης και Υπασιπης της Α. Μ. του Βασιλέως, Κ. Σκαρλάτος Πουρκάρτ, αξιωματικος ανδρείος και διακεκριμένος, ο οποιος εδω και εις την Γερμανίαν τιμάται γενικώς, όταν εξήρητο από το ξενοδογειον, ονομαζόμενον Hotel Royal, μόνος αποπλος, και χωρίς οχθου, πολιτικά ενδεδυμένος, διαβαίων σπεινν οδον, επροσβλήθη αιφνιδίως από τέσσαρας ανθρωπους άγνωστους φεροντας ράβδους εν καιρω σκοτινης νυκτός.

Πεισιμένοι οι υπογεγραμμένοι δηλοποιούμε, ότι η τιμη του Κυριου Αντισυνταγματάρχου Σκαρλάτου Πουρκάρτ δεν προσβάλλεται διόλου από αυτην την δολοφονετικην πράξιν.

- Εν Αθήναις, τῆ 3 (15) Νοεμβρίου 1837.
Ο Ιππότης Ρουδάρτ. Πρόεδρος του Ίπουρ. Συμβουλ.
Ο Κόμης Βάλδικιχ. Επιτετραμμένος τας υποθέσεις της Βαυρίας.
Ο Στρατηγος Σμάλτς. Υπουργός επί των Στρατιωτικων
Ο Κόμης Σαπόρτας. Αύλαρχης.

- Κ. Τσαβέλλας Συνταγμ.
Ι. Κολοκοτρώνης Συντ.
Χεος Αντισυνταγματάρ.
Γ. Γρήβας Αντισυνταγμ.
Σ. Σουτζας Ταγματάρχης
Υπασιπης της Α. Μ. του Βασιλέως.

un mal il est imprudent d'anéantir un bien, il est aussi vrai qu'un gouvernement manquerait à sa mission, si, pour des intérêts spéciaux et en faveur de libertés illusoires, il tolérât jusqu'au dévergondage les licences du journalisme, et s'il abandonnait, sans défense, la liberté et les intérêts des uns aux caprices et aux erreurs des autres. Il suffit que dans une semblable occasion les directeurs d'une nation se souviennent qu'ils ne doivent pas la laisser tomber d'un excès dans un autre, et alors nul n'a le droit de les accuser, car ils opèrent en vue du bien général.

On dit que, quant aux excès de la presse, l'antidote se trouve dans la presse elle même, et qu'il est toujours facile de redresser une fausse affirmation par un raisonnement juste. Cette pensée renferme une opinion trop consolante pour humanité, en présence des imperfections de sa nature, et respire une morale trop saine pour que l'on cherche à la contredire; nous sommes de ceux qui désirent ardemment le jour où elle pourra être mise en pratique, mais, si l'on jette un regard sur la situation où se trouve encore la Grèce, et si on la compare par exemple à l'Angleterre où la presse jouit de la plus grande liberté, on comprend à l'instant qu'il est, dans ce monde, des nécessités d'une nature si impérieuse qu'il est impossible de ne pas s'y soumettre. Depuis des siècles que l'Angleterre jouit de son indépendance intérieure et extérieure, ses populations ont pu asseoir leurs intérêts respectifs assez solidement, pour que son gouvernement fixât lui même ses procédés et ses modes d'action sur la société Anglaise. Peu lui importe maintenant que le journalisme Whig ou le journalisme Tory se livrent d'interminables combats; peu lui importe que des discours qui seraient traités de séditions dans tout autre pays, soient tenus publiquement; peu lui importe que des placards qu'on taxerait ailleurs d'incendiaires, soient, chaque jour affichés dans les carrefours; peu lui importe qu'un tribun populaire promène de borne en borne ses harangues à la foule; il connaît la solidité des bases de l'édifice social qui l'abrite, il sait que ni journaux, ni discours, ni placards, ni harangues ne feront qu'un intérêt soit dévoré par un autre, et il marche à son but, calme et paisible au milieu de cette cohue qui est comme son élément et son atmosphère. Mais l'Angleterre a-t-elle toujours joui de cet ordre de choses, et n'a-t-elle pas eu à subir bien des déchiremens et bien des épreuves avant d'y arriver? La France, la France elle même, peut elle se flatter d'y être parvenue, ou bien, avec tout son libéralisme, est il dans ses destinées d'y arriver jamais? Et, si l'avenir de la Grèce est dans cette direction, la Grèce peut elle franchir en un jour, des obstacles qui ont coûté des siècles, aux nations riches, populeuses et puissantes qui les ont franchis? Telles sont les questions que nous soumettrons aujourd'hui à nos publicistes, questions sur l'examen des quelles nous appelons tout ce que leur patriotisme a d'intelligence.

(La suite au prochain numéro).

Dans la nuit du 14 novembre 1837, le lieutenant colonel Charles Pourkart, aide de camp du Roi, officier brave et distingué, et jouissant en grèce, comme dans sa patrie, d'une considération méritée, sortant seul, sans armes et en habit bourgeois de l'hôtel Royal, fut, dans une rue obscure, étroite et déserte, assailli à l'improviste, par quatre hommes armés de bâtons, qui, à la faveur des ténèbres, le maltraitèrent sans qu'il put se défendre. D'après leur conviction, les soussignés déclarent que ni lâche attentat, ni aucune de ses circonstances, ne peuvent porter atteinte à l'honneur de Mr. le lieutenant Colonel Pourkart.

- Athènes, le 15 novembre 1837.
le Cher. de Rudhard. Président du Conseil.
le Cte de Waldkirch. chargé d'affaires de Bavière
le Gal Schmalz. Ministre la guerre.
le Comte de Saporta. Maréchal du Palais
le Colonel K. Tzavellas.
le Colonel G. Colocotronis.
le Lieut^l. Colonel Hess.
le Lieut^l. Colonel G. Grivas.
le Major Ch. Soutzo.
D. Mavromichalis } off^{rs}. d'ordonnance
le Baron Ow. } de S. M. le Roi.

als dies wirklich der Fall ist; möchten jedoch auch die Regierten diese Wahrheit in ihrem ganzen Umfange empfinden!

Die politischen Vorgänge in Griechenland liefern uns häufig den Beweis, das diejenigen, welche die Presse leiten und influenziren, den Charakter und das Amt vergessen, womit sie bekleidet sind; und obwohl die Ansicht richtig ist, dass es ungeschickt wäre, wollte man etwas Gutes zersœren, um ein Uebel auszurotten, so ist es doch gleichfalls unbestreitbar, dass eine Regierung ihre Mission verfehlen würde, wollte sie wegen individueller Interessen und aus Rücksicht für illusorische Freiheiten die journalistische Ungebundenheit bis zur Zügellosigkeit ausarten lassen, und die Freiheit und den Schutz des einen Theiles den zügellosen Wünschen und den Insinuationen des andern Theiles aufopfern.

Es genügt, dass bei solchen Veranlassungen die Leiter der öffentlichen Angelegenheiten vor Augen haben, dass sie das Volk nicht aus einer Anomalie in die andere fallen lassen dürfen; es wird dann Niemand ihnen einen gegründeten Vorwurf machen können, weil sie auf solche Weise nur im Interesse der Allgemeinheit wirken.

Man sagt, dass das beste Gegengift gegen die Zügellosigkeit der Presse die Presse selbst ist, u. dass es jederzeit leicht ist, eine Unwahrheit durch richtige Argumente zu widerlegen. Dieser Gedanke enthält allerdings der menschlichen Unvollkommenheit gegenüber viel Tröstliches und eine so gesunde Moral, dass Niemand seine Wahrheit widerlegen kann. Wir selbst gehören zu Jenen, welche mit Sehnsucht dem Tage entgegen sehen, wo diese Idee in die Praxis übergehen wird. Wenn man aber einen Augenblick den dermaligen Zustand Griechenlands betrachtet, und ihn beispielsweise mit England vergleicht, wo die Presse die grösste Freiheit genießt, so wird man unschwer einsehen, dass die Verhältnisse, unter deren gebieterischem Einflusse Regierungen und Völker stehen, eine wesentliche Verschiedenheit beider Länder constatiren. Das Volk von England, das schon seit Jahrhunderten einer völligen Unabhängigkeit nach Innen und Aussen sich erfreut, hat seine gegenseitigen Interessen bereits auf einer so festen Grundlage ausgebildet, dass auch die Regierung einen bestimmten Anhaltspunkt und eine sichere Direktive in Bezug auf ihre Stellung zu der Nation und ihrer Einwirkung auf dieselbe gefunden hat. Es kümmert sie wenig, wenn die Journale der Wighs und der Tors sich gegenseitig bekämpfen, und wenn Reder, welche in andern Ländern für aufrührerisch gelten, durch die Presse öffentlich proklamirt werden; es kümmert sie wenig, wenn Plakate, die man anderswo für hochverrätherisch erklären würde, täglich an den Strassenecken affichirt werden, und Demagogen auf öffentlichen Strassen die Volksmenge haranguiren. Sie weiss, wie fest die Pfeiler sind, worauf das sociale Gebäude Englands ruhet, sie weiss, dass weder Journale noch Reden, weder Plakate noch demagogische Philippiken Erfolg haben, dass ein Interesse ganz dem andern geopfert wird; sie geht unbekümmert ihren Weg, mild und friedlich in Mitten dieser Wirren und des sie belebenden Elementes. Aber war etwa England von jeher im Genusse dieses Zustandes der Dinge, und musste es nicht, bis es zu diesem Ziele gelangte, durch die Schule gefahrdrohender Versuche und ernster Erfahrung gehen? Kann etwa Frankreich sich rühmen, zu dieser Stufe politischer Entwicklung gelangt zu sein, und wird es trotz seines gerühmten Liberalismus jemals zu diesem Ziele gelangen? Und wenn die Zukunft Griechenlands eine ähnliche Richtung vorschreibt, kann dasselbe in einem Tage all die Hindernisse überspringen, welche grosse reiche und mächtige Nationen nur nach Jahrhunderten überwinden konnten? Dies sind die Fragen, die wir heute unsern Publicisten vorlegen, Fragen für deren Untersuchung wir alle ihre Intelligenz und ihren Patriotismus in Anspruch nehmen.

(Fortsetzung folgt.)

ERKLÄRUNG.

Am 2. (14.) November d. J. wurde der Obrist-Lieutenant und Adjutant Sr. Maj. des Königs, Herr Karl von Furkart, ein ausgezeichneter, braver Offizier, der die allgemeine Achtung hier so wie

